

RECHTSVERKRACHTING

EEN SYMBOOL VAN HET ONDERGAANDE STELSEL

Westerhuis.

ZIJ, die weten — en zich daarvan rekenschap geven — dat de schulden en tekorten van Rijk, provinciën, gemeenten en pensioenfondsen gestegen zijn tot een totaal bedrag van tien duizend millioen gulden, kunnen niet meer gelooven aan het voortbestaan van het huidige stelsel. Zij meenen: het einde komt door het failliet.

Zij, die er zich rekenschap van geven, dat niettegenstaande drie honderdduizend jonge mannen zijn gemobiliseerd, de werkloosheid voor honderdduizenden anderen is blijven bestaan, verwachten het einde van 't heerschende stelsel, omdat 't onmachtig is de werkloosheid op te heffen.

Zij, die om zich heen zien, hoe ongetelde duizendtallen nijvere werkers, niettegenstaande hun ploeteren — van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat — het water tot de lippen reikt, zeggen: het einde komt door het sterven van de bedrijven op het land en in de steden.

Zij, die oog hebben voor de geestelijke waarden, die behooren te leven in een volk, zooals de moed, de trouw, de eerlijkheid, de arbeidzaamheid, de spaarzaamheid en die zien hoe deze waarden worden kapotgemaakt met tal van duivelsche listen, zij zien het einde van dit regiem komen door de ondergraving van het zedelijk fundament van ons Volk.

Maar zij allen zien slechts de gevolgen van dit ééne, dit groote, het neerhalen van de Majesteit der Gerechtigheid, de Gerechtigheid die wij van Godswege in onze harten dragen.

Die Gerechtigheid wordt bespot en vernederd in onze dagen, door den boeren hun land te ontnemen, den arbeiders hun werk, den middenstanders hun bedrijf, den jongeren hun toekomst, den jonge dochters haar huwelijksmogelijkheid, den kinderen hun opvoeding, den ouders hun rustigen onbezorgden ouden dag, moeizaam verdiend door tientallen jaren arbeid.

Uit dit neerhalen der Gerechtigheid vloeit al het andere voort, daaraan zal deze goddelooze Staat te gronde gaan.

Hoe dichtbij de ondergang reeds is, hoe wij reeds staan op den drempel van den afgrond, dit wordt het duidelijkst getoond bij de behandeling van het hoofdstuk Justitie in de Staten-Generaal.

Dit is een openbare bespotting van de Majesteit van het Recht. Daar is niets hoogs, niets verheffends meer aan, daar is slechts platvloerschheid, onbenulligheid en kwasi-grappigheid, om geen ergere, doch juistere termen te gebruiken.

Het geschiedde in de Eerste Kamer in de vorige week, dat mr. Van Vessem zijn vernietigend requisitoir tegen den huidigen minister van Justitie eindigde als volgt:

> „Het komt mij voor, dat, indien Nederland met grappen kan worden geregeerd, deze minister inderdaad een zeer grooten naam zal verwerven.
>
> Maar, wanneer ik denk aan het woord van een philosoof, dat elk regeeringssysteem gewoonlijk eindigt in een kluchtspel, dan meen ik, dat het optreden van dezen minister een malum omen, een slecht voorteeken, is voor de parlementaire democartie."

Inderdaad, de huidige minister van Justitie is een symbool van de ondergaande democratie, die bezig is, dansende om het gouden kalf en moppen tappende waar hooge ernst past, in den afgrond te verdwijnen, belast en beladen met de ellende van honderdduizenden.

IN de democratie is de figuur, die als het ware de drager, de verpersoonlijking van het Recht is, die geacht moet worden dag en nacht in touw te zijn als een goed dienaar van de Majesteit van het Recht, in de democratie is dat de minister van Justitie.

Wie is de minister van Justitie? De heer Gerbrandy.

Ik kom hiermede op persoonlijk terrein; ik weet zeer wel welke machtsmiddelen den minister van Justitie ter beschikking staan, om den heer Gerbrandy te beschermen tegen de waarheid. Dit zal mij er niet van weerhouden, om te zeggen waar het op staat.

Dan staan de zaken zoo: de heer Gerbrandy heeft alles wat hij was vóór zijn optreden als minister te danken aan de Anti-Revolutionnaire Partij. Deze Anti-Revolutionnaire Partij is in wezen de stichtster en instandhoudster der Vrije Universiteit, waar de heer Gerbrandy studeerde, waar hij promoveerde en alwaar hij tot hoogleeraar werd benoemd door de Anti-Revolutionnaire Partij, na eerst door de Anti-Revolutionnaire Partij tot lid van Gedeputeerde Staten van Friesland te zijn gebombardeerd.

De leider van de Anti-Revolutionnaire Partij, dr. Colijn, werd als minister-president afgezet — er uit geschopt, kan men wel zeggen — door de machtscombinatie Roomsch-Rood. Deze machtscombinatie achtte het tactischer, om nu nog niet alle posten te bezetten, maar een paar over te laten aan anderen. De anti-revolutionnairen weigerden natuurlijk daaraan mede te doen. Er was er echter één, die niet weigerde, dat was de heer Gerbrandy.

Mr. Goseling was zijn voorganger. De Ossche affaire, met zijn bescherming van strafbare onzedelijke handelingen, met zijn bescherming van zwendelaars, met zijn onrecht aangedaan aan fatsoenlijke, eerlijke politieambtenaren, heeft aan zijn ministerieel leven gelukkig een eind gemaakt door de vasthoudendheid der N.S.B. in de persoon van mr. Rost van Tonningen. De handelingen van den heer Goseling waren volkomen in strijd met de rechtsopvattingen, zooals die in een goed volk behooren te heerschen. Het was niet alleen een triomf voor de N.S.B., dat de heer Goseling werd afgezet, maar het was tevens een klein stukje rechtsherstel. Ziet, wij zijn dus geen vrienden van den heer Goseling, maar toch kunnen wij hem tot op zekere hoogte waardeeren, omdat hij streed voor een ideaal. Zijn ideaal was de onbeperkte heerschappij van de R.K. Staatspartij over ons volk. Hij was een trouw dienaar der Staatspartij en de Staatspartij is op haar beurt slechts het wereldlijke machtsapparaat van de katholieke geestelijkheid, van het Episcopaat. Welnu, door de waarheid over Oss te laten schrijven, door de schuldige geestelijken en staatspartijers voor den onpartijdigen rechter te brengen, zou schade worden berokkend aan de R.K. geestelijken en hun machtsapparaat. Hij, Goseling, achtte dit erger dan de verkrachting van het recht, dat in Oss geschiedde en dus versperde hij den weg naar den rechter en mishandelde hij de marechaussee door beschuldiging en overplaatsing. Dit is het logische gevolg van de voortschrijdende macht van het politiek katholicisme, waarvan mr. Goseling een trouw dienaar was en bleef.

Fel hebben wij Goseling bestreden, maar dit éene geven wij hem na, hij werd gedreven door een ideaal: „right or wrong" (goed of slecht), de Roomsch-Katholieke clerus bovenal.

Het is een ideaal, dat in strijd is met de positie van minister van Justitie, maar het is in ieder geval een ideaal.

Maar nu zijn opvolger, de heer mr. Gerbrandy, de anti-revolutionnair, die, toen hem door de vijanden van zijn partij, de vijanden van de „begin-

selen" waarlangs hij omhoog was gerezen, een ministerszetel werd aangeboden, zijn leider en zijn partij ... laat ons zeggen vergat, door welke idealen wordt hij bewogen?

's Lands belang? 's Lands belang zou eischen, dat hij, mr. Gerbrandy, minister van Justitie zou worden? Kom, kom, wij zouden het verstand van den heer Gerbrandy te kort doen door aan te nemen, dat hij dit zelf zou gelooven.

Welke idealen of welk ideaal dan wel?

Zou mr. Gerbrandy dit eens aan het Nederlandsche volk willen uiteenzetten, zonder grapjes, dodernstig zooals dit gepast is? Ik vrees, dat mr. Gerbrandy dit niet zal doen en ik ben niet bij machte om iemand te vinden, die mij op deze vraag een antwoord kan geven, dat voor publicatie geschikt is.

Mr. Gerbrandy is al meer dan een half jaar minister van Justitie en al moge ik dan niet in staat zijn, om zijn idealen aan te wijzen, handelingen zijn wèl gepleegd en enkele dezer handelingen zullen wij op een rijtje plaatsen tot stichting en leering.

MINISTER GERBRANDY begon aan de Ossche affaire. Zou het Recht zijn beloop hebben in Oss, zouden de schuldigen voor den rechter worden gebracht, zou de marechaussee eerherstel krijgen?

Minister Gerbrandy deelde in de Kamer mede, dat de paperassen stapels hoog lagen en dat hij daarom zei: „weg Oss", hetgeen groote vroolijkheid veroorzaakte bij de Kamerleden en Vrouwe Justitia van schaamte deed blozen.

Minister Gerbrandy deelde vervolgens mede, dat hij „Volk en Vaderland" voor vijf cent had gekocht, jammer voor hem was de prijs minimum 6 cent.

Minister Gerbrandy had in „Volk en Vaderland" een artikel gelezen, dat slechts de halve waarheid zou zijn en „bijna landsverraderlijk". Mr. Van Vessem heeft de vorige week in de Eerste Kamer aangetoond, dat het geen halve, maar de volle waarheid was en dat België inderdaad de maatregelen genomen heeft, die in het aangevallen artikel ook voor Nederland bepleit waren en dat op 1 Februari de Nederlandsche regeering een wetsontwerp heeft ingediend van dezelfde strekking......

Minister Gerbrandy wist niets beter te zeggen, dan dat toch de minister van Buitenlandsche Zaken bij hem gekomen was met die artikelen, en hem vroeg: kunt gij daar nu niet iets aan doen? Tot zijn — minister Gerbrandy's — ongeluk kon mr. Van Vessem antwoorden: dat hij daarover met den minister van Buitenlandsche Zaken gesproken had en dat Z.Exc. zeer nadrukkelijk afstand had genomen van deze mededeeling van den minister van Justitie, of in gewoon Nederlandsch: het is niet waar!

Minister Gerbrandy is het hoofd van het Openbaar Ministerie, d.w.z. in hoogste instantie is het zijn taak, om zorg te dragen, dat wetsovertredingen voor den rechter worden gebracht.

De grofste beleedigingen, laster, eerroof, verdachtmaking worden dag in dag uit tegenover de nationaalsocialisten gepleegd, zonder dat de misdadigers zich voor den rechter moeten verantwoorden. Tientallen — ja, honderdtallen voorbeelden zijn te geven. Mr. Van Vessem heeft klachten ingediend tegen den voorzitter van de R.K. Staatspartij, den welbekenden heer Verschuur, die de N.S.B. beschuldigde, gelden uit het buitenland te krijgen; tegen den heer ir. Albarda, die mij beschuldigde ons land aan Hitler uit te zullen leveren; tegen den heer Vorrink, die in „Vrijheid, Arbeid, Brood" een artikel deed verschijnen onder den titel „Landverrader Mussert". Juist vandaag nog is er door mij, wegens een soortgelijke poging tot eerroof, een klacht ingediend tegen mr. Visser, die als Jood, lid is van het

comité van bijzondere Joodsche belangen, maar die dat doet als.... president van ons Hoogste rechtscollege, den Hoogen Raad der Nederlanden. Al deze klachten bleven onvervolgd, want zegt mr. Gerbrandy, minister van Justitie, hij kan niet gelooven, dat deze hoogstaande personen ooit iets misdadigs zouden doen.... Hieraan danken wij een antwoord van mr. Van Vessem, dat te mooi is om vergeten te worden, n.l. dat de door den minister genoemde personen weliswaar hooggezeten waren, doch dat dit nog iets anders is dan hoogstaand.

In Arnhem is een Officier van Justitie, luisterend naar den uit Oss welbekenden naam Speyart van Woerden. Deze dienaar der Gerechtigheid moest een pater of frater vervolgen omdat hij aan de kinderen op school verteld had, dat Mussert als landverrader gevangen was genomen. Hij hield een pleidooi voor dezen pater en zei, dat het niet erg was wat hij gedaan had, want zoovelen hadden dat gezegd. Vijf guldentjes boete plus de zegen van den heer Speyart van Woerden, die rustig in zijn ambt gehandhaafd bleef.

Mr. Gerbrandy is minister van Justitie en als zoodanig heeft hij aangekondigd, dat hij zou probeeren den Hoogen Raad te bewegen een rechter te ontslaan wegens wangedrag, niet omdat hij zich als „dronken Teun" zou gedragen, maar omdat hij nationaal-socialist is......

Mr. Gerbrandy is minister van Justitie en als zoodanig heeft hij aangekondigd, dat hij zal probeeren menschen, die niets onwettigs hebben gedaan, te interneeren, m.a.w. in een concentratiekamp op te sluiten als staatsgevaarlijk. Neen, neen, niet zoo kwalijk denkend zijn, geen politieke tegenstanders, wat denkt u wel, wij leven in 'n vrij land en... vergeet dat vooral niet: wij leven in een Rechtsstaat.

Drager van het Recht in dezen Rechtsstaat is heden Maart 1940 mr. Gerbrandy, minister van Justitie, krachtens zijn idealen en zijn handelingen, de laatste in de rij van hen, die als minister van Justitie vooral waren dienaren van een democratie, die aan eigen zonden en tekortkomingen in onzen tijd te gronde gaat.

De kapitalistische democratische machten breken de Gerechtigheid af tot den laatsten steen. Veel steenen zijn er niet meer over. Toch haasten zij zich nu met de laatste steenen van het fundament. Wij verheugen ons, dat zij zelf schijnen te beseffen, dat hun nog maar korten tijd rest.

De strijd tusschen de democratie en het nationaal-socialisme in Europa is in zijn laatste phase gekomen; geen honderd Gerbrandy's, Verschuur's, Vorrink's enz. kunnen aan dien afloop iets toe- of afdoen. En nu, nu willen de heeren concentratiekampen inrichten.... Zij kunnen deze nog juist inrichten als zij voortmaken, maar zullen zij dan ook nog als beheerders optreden? Misschien nog een blauwe Maandag. Noch het ontzetten uit de ambten, noch het denkbeeld van de inrichting van concentratiekampen, noch de voorbereiding tot burgeroorlog door gewapende partijlegers, is van ons uitgegaan. Dit alles is het werk der democratieën, die wisten den geestelijken strijd tegen het nationaal-socialisme te zullen verliezen en niet het verstand hadden, om eerlijk te blijven strijden met oirbare middelen tegen een tegenstander, die bereid was den overwonnen vijand de hand te reiken, om over te gaan tot gemeenschappelijken opbouw op nieuwen grondslag.

Het zij zoo. Geloovige, sterke, doelbewuste en moedige mannen en vrouwen staan bij duizenden om mij en met mij. Nimmer zou dit bereikt zijn, als mijn tegenstanders niet door hun terreurm'delen de zwakken hadden afgeschrikt, maar de sterken hadden gestaald. Utrecht, 19 Maart 1940. MUSSERT

Overdruk uit „Volk en Vaderland" van 21 Maart '40

